

ת"פ 5404/08 - אמיili אברג'יל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 5404-08 מדינת ישראל נ' בנו(אחר/נוסף)
תיק חיזוני: 321387/2019

לפני כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
המבקשת
אמיל אברג'יל
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

ביום 5.3.20 הרשעת את מר לירן בנו (להלן: הנאשם) בעבירות סיוע להתרצות למוגרים - לפי סעיף 406(ב) בצוות סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בעבירות סיוע לעבירה גניבת- לפי סעיף 384 בצוות סעיף 31 לחוק העונשין ובUBEHT החזקת מכשירי פריצה - לפי סעיף 409 לחוק העונשין בצוות סעיף 29(א) לחוק העונשין.

הרשעת הנאשם היא על יסוד הודהתו בעובדות ולפיהן, ביום 23.7.19 בסמוך לשעה 12:45, ברחוב הארחים 12 שביקرت ביאליק, הגיע הנאשם למקום יחד עם שניים אחרים, הם - מר צחי חזון (להלן: חזון) ואחר, כשהנאשם נוהג ברכב מסווג רנו פלונס לי"ז 52-44-806 (להלן: הרכב). לפי הודהת הנאשם, בהגיעם לכתובת האמורה, יצאו מהרכב והתרצו לדירה השיכת לגבי ור. (להלן: נגעתה העבריה) בכר שטיפסו למרפסת הדירה דרך הפתחים וכוכנה לדירה בעקבות הטענה. כל אותה העת, המתין הנאשם ברכב ובאמצעות הרכב, לאחר ביצוע מעשה ההתרצות, עזבו הנאשם והאחרים את המקום.

לפי הודהת הנאשם, לאחר מכן ובסמוך לקרות האמור, חזרו הנאשם והאחרים למקום, כשהנאשם נוהג ברכב מסווג מאודה לי"ז 91-545-65 (להלן: הרכב الآخر), האחרים יצאו מהרכב השני והנאשם המתין להם ישוב ברכב השני; עוד ובהמשך, האחרים, בסיווע של הנאשם, גנבו מדירת נגעתה העבריה סך 1,150 יורו, 100 דולר ותכשיטי זהב. באותו המועד, נמצאו בראשות הנאשם וחזון שני מברגים שכליים לשימוש ככלי פריצה למבנים ולפתיחה דלתות, ללא שהוא להם הסבר סביר להחזקתם.

באשר לעונשת הנאשם, ביום 18.6.20, על רקע הסדר טיעון שסוכם בין הצדדים, דנתתי את הנאשם ל-7 חודשים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותניים ופיצוי לטובת נגעתה העבריה. באשר לאחר, ביום 13.2.20, על רקע הסדר טיעון שסוכם בין הצדדים, דנתתי אותו ל-12 חודשים מאסר בפועל, הפעלת שני מאסרים מותניים שעמדו תלוים כנגדו ובמצטבר, כך שירצה 17 חודשים מאסר בפועל, קנס ופיצוי לטובת נגעתה העבריה (ת"פ 21865-08-19 מדינת

עמוד 1

ישראל נ' דספה (13.2.20). עניינו של חזון נדון לפני כב' ס. הנשיא, הש' טורס, וקבע לשמיית טיעוני הצדדים לעונש ליום 29.11.20 (ת"פ 19-08-5078).

בשלושת ההלכים התבקש חילוט הרכב והרכב الآخر ואולם משיקולי המשיבה, עטרה לחייב הרכב בהליך כאן ולענין הרכב الآخر, הותירה עניין חילוטו במסגרת ההליך שמתנהל נגד חזון. באשר לרכב الآخر, לפי הבנתי הוא עודנו מוחזק בידי המאשינה שעתידה לבקש חילוטו במסגרת ההליך שמתנהל נגד חזון. לא הונחה תשתיית ראייתית לטענה כי ברגיל המאשינה נמנעת מלעתור לחילוט רכוש בנסיבות דומות. לפיכך יוער כבר כתה כי לא בחרו על מה נסכה המבוקשת בטענתה כי הרכב الآخر הושב לבתו וכי לא התבקש חילוטו. משכך טענת האכיפה הברורנית נדחת.

אין מחלוקת שבעת הרלוונטיות שבה בוצעה העבירה באמצעות הרכב, היה הרכב רשום על שם המבוקשת. מחלוקת בין הצדדים, אם רישומה כבעלם משקף דבר היותה הבעלים בפועל, אם קודם לביצוע העבירה נמכר הרכב למיהimum המעורבים ביצוע העבירה באמצעותו ולמצער הוחזק ברשות ובידעה על אודות השימוש בו לצורך ביצוע העבירה.

לטענת ב"כ המבוקשת, התנהלות המשיבה גרמה לעוות דין כאשר נמנעה מלעתור לחוב הנאשם בקטנס ותחת זאת עטרה לחייב הרכב מבלי להתייחס לתנאים המצדיקים את החילוט בנסיבות אלה. עוד נטען כי הנאשם משך ידו מענין הרכב וטען שאינו בעליו ובהעדר עדות מטעמו המבוססת בעלותו ברכב, הרי שהמשיבה מנעה מלהענין כן כביסיס לחילוטו.

לטענת המבוקשת, היא הבעלים הרושים והבעליים בפועל של הרכב ובויתה תמיימה ולא קשור לעבירות שבוצעו באמצעות רכבה, יש להשיב הרכב לחזקתה. עוד כאמור נטען שהמשיבה אוכפת הדיון באופן ברורני, הוואיל ולא עטרה במסגרת ההליך דין לחילוט הרכב אחר ובדרך כלל, כך נטען, אין עתירה מצד המשיבה לחילוט רכב שבעמצעותו הגיעו למקום ביצוע העבירה. לטענה האخונה, כפי שציינתי לעיל אין על מה שתסמן.

לאחר שקיים דין בבקשתה, שמעתי את עדותה של המבוקשת, עינתי בכתביו טענות הצדדים וشكלותי כל שהונח לפני - שוכנעתי כי יש מקום להורות על חילוט הרכב מכוח סעיף 39 (ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: הפקודה). אני קובעת שהוכחה כי מדובר ברכב שניית מאות בעלי, המחזיק בו דין, כאמור לביצוע העבירה ממפורט בעבודות שבנה הודה הנאשם. השימוש ברכב אפשר ביצוע העבירה בצוותא חדא וכן השלמתה בגין מפריע ואין בידי לקבל כי זיקתו לעצם ביצוע העבירה היא שלולית.

לפי הוראות הפקודה ישנה הרשות לצוות, בנוסף לכל עונש על חילוט חוץ שננתפס לפי סעיף 32 לפקודה או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33 לפקודה דין צו זה דין עונש שהוטל על הנאשם.

הוראת החילוט שבפקודה מאפשרת חילוט חוץ, אף אם הנאשם לא בעלי ובלבד שהוא ניתן כ奢ר بعد ביצוע העבירה או כאמצעי לביצועה (להלן: זיקת הרכוש לעבירה) ולא חל עליו אחד התנאים האמורים בסעיף 32 - זאת בכפוף לכך שהרכוש ניתן מאות בעלי או מאות המחזיק בו דין או על דעתו. כאמור, מדובר בחילוט שהוא רשות, זאת במובן

מהוראות חילוט המצויות בפקודת הסמים ובשאר הוראות חילוט שישנן שמצריכות נימוקים מיוחדים להימנעות מחילוט. למעשה, ניתן לחייב רכוש שהוא בעלותו הנאשם (סעיף 39 (א) לפקודה) וכן לחייב רכוש שהוא בעלות אחר (סעיף 39 (ב) לפקודה), אך בתנאי לחילותו נדרש זיקת הרכוש לעבירה. אם מדובר בנאשם שהוא בעל הרכוש, נדרש בתנאי לחילותו שהנאשם יורשע במעשה העבירה שנעשה בחוץ או לגבי; אם מדובר ברכוש שבבעלות אחר, נדרש בנסיבות כתנאי לחילוט, שהרכוש ניתן מאת בעלי או מאת המחזיק בו כדי על דעתו, לצורך שימוש בו המקיים את זיקת הרכוש לעבירה שבה הורשע הנידון או עבירה אחרת הקשורה לעבירה שבה הורשע.

תכליתו של צו חילוט היא לפגוע למי שהוא מעורבים ביודען,โดยשרין או בעקיפין בעשייה הפלילית, ממשית או מתווכנת הקשורה בחוץ תפוס ובע"פ 1000/15 אלחו' נ' מדינת ישראל (3.7.15) ציין כי השופט סולברג כי לא הבעלות הפורמללית היא הקובעת, אלא הבעלות המהותית, דהיינו זהות המשמש בפועל (שם, פסקה 23).

בהתאם הדיון כמפורט לעיל והעובדות שהוכחו לפני, די יהיה להזכיר בשאלת אם המבוקשת היא הבעלים של הרכב אם לאו בכדי להזכיר בבקשת החילוט. אסביר. אומר כתעשרה מהבקשת לפני שהיא אינה אלא הבעלים הרשום שאינו הבעלים בפועל של הרכב. עוד הוכיח לפני שהשימוש כאמור לצורך העבירה ברכב געשה על דעת הבעלים והמחזיק בדיון, בין אם הוא הנאשם ובין אם הוא בן הזוג של המבוקשת ואין צורך לשם חילוטו, בנסיבות שלפניו, להזכיר את שאלת הבעלות - אם נותרה בידי בן הזוג של המבוקשת או הועברה לנאשם.

הריאות שהוצעו לימדוני שהבעלות הרשימה אינה משקפת הבעלות בפועל ברכב. לבקשת לא הייתה שליטה על עצם רישום הרכב על שמה ועל הנעשה ברכב וכראיה לכך עדותה בבית המשפט והודעתה במשפטה (ת/3). בין הזוג של המבוקשת ניתנה רשות מפי המבוקשת לרשות על שמה רכבים ובכלל זאת הרכב הרלוונטי (ראו ת/4 וכן תשובה תייה בחקירה הנגדית לב"כ המאשימה עמ' 21, ש' 32-8 וכן עמ' 22 ש' 7-6 וש' 25-24 לפרקוט' מיום 20.7.27). זאת ועוד, כראיה לכך, בעניין הרכב, המבוקשת לכתילה סקרה שמדובר ברכב שנמכר קודם לביצוע העבירה באמצעותו, כך עולה מחלוקת במשפטה מיום 25.7.19 (ת/3 וכן ראה תשובהה בעדותה, עמ' 22, ש' 20-18 לפרקוט' מיום 20.7.27) לטענהה התברר לה מאוחר יותר שagitתה בסברתה זו וכן הגישה בקשה להזרת התפוס שנדחתה. בן הזוג של המבוקשת נמנע מלהיות מעורב בבקשת השבת התפוס וממשך ידיו מהבקשת שלא לחייב הרכב וטמיו עמו. טענתה המבוקשת שאין בסיס לקביעה שהנאשם והאחרים החזיקו ברכב בדיון, היא טענה שנטענה בעלם מאלי שהונח לפני הראיה בבסיס הראיה כי שעה מהראיות שהוצעו, המדובר ברכב שהוחזק ברשות בעלי, שאינו המבוקשת, ושימוש כאמור לביצוע עבירות התפרצויות לדירה וסיווע להתפרצויות (ראו ת/1 ות/2).

הוכח שבין הזוג של המבוקשת הוא שנייה עניין הרכב והבעלות בו. למעשה המבוקשת לא חולקת על כך. בהדר הסבר סביר להעברת הרכב לידי הנאשם עובר לביצוע העבירה וכן לנוכח העדר טענה בדבר נטילה שלא בדיון של הרכב במועד הרלוונטי, יש בסיס לקבעת מעורבות הבעלים בזיקת הרכוב לעבירה וכן השלכה מעשית אם מדובר בין זוגה של המבוקשת או בנאשם; לפי הגיוןם של דברים והראיות שהוצעו זיקת הרכוב לביצוע העבירות היא במידעתו ורשות הבעלים.

זינחת זכותו של הנאשם להביע עמדתו באשר לרכב אין בה כשלעצמה לזכות המבוקשת במחלוקת. בחינת הבעלות ולמצער החזקה ברשות זיקת הרכוש לעבירה הם שרלוונטיים וממלא כאמור, הוראות החוק מאפשרות חילוט הן רכוש

שבבועלות הנאשם והן רכוש שאינו בבעלות הנאשם שם שוענה על התנאים המפורטים בסעיף 39(ב) לפקודה.

כאמור, מדובר בסמכות שברשות. צו חילוט הוא לא תחליף לחוב כספי בענישה. אומנם, לפי פסיקת בית המשפט העליון, יש מקום בעת עriticת האיזונים שבין רכיבי הענישה להיקף הרכוש שהתקבקש לחילוט בעת קביעת שיעור הকנס, אך עצם הימנעות מהשתתת קנס אינה בסיס לדחית בקשה לחילוט ואין לפיו דין סדרי קידומיות בין רכיבי הענישה דין. באשר לנסיבות של ההליך כאן, בוגוד לנטען, הימנעות מהטלת קנס לא נבעה מהתוכנה שבין הצדדים ולא הסתמכה על שאלת החילוט שנותרה להכרעה. טעמי ענישת הנאשם מצויים בגזר הדין וחילוט הרכב בנסיבות שפורטו לעיל מתבקש.

בහינתן תכליות החילוט ובנסיבות כמפורט לעיל, כאשר ביצוע העבירות התאפשר במועד המתואר בכתב האישום, הודות להסתטיותם המעורבים ברכב וברכב الآخر ובהינתן זיקת הרכוש לעבירה, יש מקום להורות על חילוט הרכב וכן אנגאג.

סוף דבר,

אני מורה על חילוט הרכב.

העתק ההחלטה יבוא לידיут המותב שדן בעניינו של חזון בצד אחד שהיסח דעתו או טעות לא תינתנה החלטות מקבילות לעניין הרכב והמציאות מתבקשת להמציא ההחלטה לצדדים בהליך זה, לבקשת, לב"כ חזון ולב"כ الآخر.

ניתנה היום, ב' כסלו תשפ"א, 18 נובמבר 2020, בהuder
הצדדים.